

Aquella sí que era una tarda dolça. El vent havia parat i la llum anava baixant lentament. Com si tot estigues en pau i, per poca estona, abans de la foscor, la natura fes un esforç d'harmonia total. El vell ermità havia tancat la porta de la capella i seia una estona en el banc de l'entrada. Els seus pensaments estaven centrats en el que acabava de llegir sobre la Pentecosta.

Tots aquells homes eren ben diferents, ho recalca l'Esriptura, de molts països, i sobre tots ells aquelles llengües de foc els feien U. Sempre ho havia meditat com un esdeveniment que va passar en un dia concret. Deu ser cert; però hi ha molt més. També es pot veure de forma dinàmica, històrica, actual i futura.

Per uns instants va córrer per tot el seu cos com una suau esgarripança. Altres vegades havia experimentat aquell gust de pau i llum. Era com una porta mig oberta, d'una forma desconeguda de coneixement. Més enllà de la lògica deductiva i de tota analítica.

Francesc d'Assis, Catalina de Siena, Dom Bosco, Joan XXIII, aquells minyons que van pujar l'altre dia, els monjos d'Algèria, i tants i tantes... que potser en llocs diversos, temps diferents, situacions variades, d'ara, fa un segle i fins abans de l'arribada a Amèrica.... sobre el seu cap i sobre el seu cor, que potser no hi era també la llengua de foc de la Pentecosta?

Fins el rossinyol ha deixat de cantar, com respectant els pensaments i les emocions del vell ermità. Mentre la llum del dia s'apaga una més forta envaeix el seu esperit. Li sembla que per primer cop a la vida sap quelcom que de tan repetit creia que ja ho sabia, i ara veu que pràcticament ho ignorava.

Veniu, Esperit Sant, ompliu el meu cor de Jesucrist. Feu de mi uns instrument de pau. Aquesta església que és la Pentecosta caminant per la història necessita avui un raig de nova llum. Potser no un Francesc, una Mònica, o un Armengol... però mou, si us plau, els cors d'homes i dones, nens, joves i grans, perquè també avui l'evangeli sigui viscut i entès des de la nostra societat.

Ja és fosc. El rossinyols per primavera també canten de nit. I mentre el vell ermità marxava cap a casa, l'acompanya el seu cant, com un presagi de que encara resten milions de possibilitats d'encarnar la novetat de Jesús.

Jesús Renau sj.
